

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

DIANA PALMER

OOTAMIS-
MÄNG

Originaali tiitel:
Diana Palmer
A Waiting Game
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Melena Schultz
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 1982 by Diana Palmer
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06359819
ISBN 978-9949-82-418-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Pühendatud armastusega Maryle ja Georgiale

ESIMENE PEATÜKK

Keena Whitmani päev hakkas allamäge veerema alates hetkest, kui ta voodist püsti tõusis. Kaks tema parimat visandit hävinesid, kui Faye ajas kuuma kohvitassi nende peale ümber. Loomulikult olid näidisteosakonna töötajad maruvihased, sest pidid ootama, kuni Keena visandid taastab, et nad saaksid müügimehele kiirnäidised valmis teha. Nagu müügimehed ikka, oli toogi läbematu ega üritanudki varjata oma pahameelt. Seetõttu jäi Keenal lõuna vahele, nagu ka õmblejatel, ja tagatipuks ajas ta pluusilõigete kirjeldused segamini, mistõttu need oli vaja ümber teha, põhjustades viivitamisega ostjale meelehärmi. Kui ta pärast pikka tööpäeva lõpuks koju, oma Manhattanil asuvasse korterisse jõudis, oli tal toss väljas.

Ta viskas kõrgete kontsadega kingad jalast ja vajus sügava ohkega pikali velvetsinisele plüüsdiivanile. Sellest

tundus olevat juba väga kaua möödas, kui ta tegutses alles tekstiilidisainis ja unistas ühel päeval suures moemajas töötamisest. Nüüd oli ta moemaja omanik ja riigi üks tuntumaid vaba aja rõivaste disainereid. Aga naudingut, mida ta oleks sellest tundma pidanud, lihtsalt polnud. Midagi oli ta elust puudu. Midagi väga olulist, aga ta ei suutnud välja mõelda, mis see on. Võib-olla muutis talveilm teda mõniks. Ta igatses kevade soojust ja sellest õhkuvat vabaduse-tunnet, mis andsid talle alati energiat juurde.

Keena põrnitses selili lamades lage. Ta oli sale, lühikeste mustade juuste ja säravroheliste silmadega naine. Kahekümne seitsme aastaselt oli tal säilinud süütu värske ilme eluraskustele vaatamata. Vähemalt Nicholase arvates.

Nicholas. Naine sulges silmad ja naeratas. Kui kaua aega oli sellest juba möödas, kui Nicholas Coleman pakkus talle võimalust töötada disaineri assistendina oma tekstiiliimpeeriumis? See oli juba üle kuue aasta tagasi.

Kahekümneüheselt oli ta alles täitsa roheline. Ta oli värskest Atlanta moedisainikooli lõpetanud ja kartis seda Coleman Tekstiilide pilvelõhkujas oma laua taga istuvat pikka tõmmut meest.

Keenal kulus terve nädal, et mehe jutule minemiseks piisavalt julgust koguda, aga talle räägiti, et mees on aldis toetama noori talente ja et eriti soojalt suhtub ta kodutusse loomadesse ja üksildastesse inimestesse.

Isegi nüüd oli tal meeles, kui hirmunud ta oli olnud, seistes silmitsi teisel pool massiivset lauda istuva lõvilikult laia näoga mehega, kes poleks nagu eales naeratanud.

„Näita siis, milleks sa võimeline oled, kullake,“ lausus mees väljakutsuvalt küüniliselt naeratades. „Ma ei hammusta.“

Keena laotas värisevate kätega oma joonistused asjades lookas klaasist lauaplaadile ja jäi mehe reaktsiooni ootama. Kuid Nicholase tõmmu nägu ei reetnud midagi, nagu ka ta tumepruunid sügaval asuvad silmad. Mees vaid noogutas. Seejärel naaldus ta oma pöördtoolil tagasi ja jäi naisele üksisilmi otsa vaatama.

„Väljaõpe?“ küsis mees nõudlikult.

„Ma... ma lõpetasin siinsamas linnas moedisainikooli,“ suutis Keena lõpuks vastata. „Enda ülalpidamiseks töötasin samal ajal puuvillavabrikus kolmandas vahetuses. Mu isa töötab kodukandis tekstiilivabrikus...“

„Kus asub kodukant?“ küsis mees talle vahele segades.

„Ashtonis,“ vastas Keena.

Nicholas noogutas ja ootas, et naine jätkaks, jättes mulje, nagu oleks igati huvitatud tema segasevõitu jutust.

„Seega tean ma sellest natuke,“ lisis ta vaikselt. „Ma olen alati tahtnud ise asju disainida. Oh, härra Coleman, ma tean, et ma saan sellega hakkama, kui keegi mulle selleks võimaluse annab. Ma tean, et saan.“ Naise silmad löid särava ja ta pani kogu oma hinge nooruslikust entusiasmist pakatavatesse sõnadesse. „Ma mõistan, et disaineri kohtadele on palju tahtjaid, aga kui te mulle selle koha annate, siis ma luban, et ei vea teid alt. Ma kavandan kõige stiilsemad rõivad vähima kuluga, mida te eales näinud olete. Ma töotan nädalavahetustel ja pühadel, ma...“

„Üks kuu,“ teatas mees Keena jutule vahele segades.

Nicholas nõjatus ettepoole ja naelutas naise oma kindlameelse pilguga paigale. „Just nii palju on sul aega, tõestamaks mulle, et sa suudad tempoga sammu pidada.“ Mees teatas Keenale jahmatavalt suure palganumbri ja seejärel saatis ta napi käeliigutusega minema, jätkates ise oma dokumentide lugemist.

Sel ajal oli Nicholas veel abielus, kuid üsna pea suri ta naine, kellega ta oli kümme aastat abielus olnud, ulatusliku südamerabanduse tagajärjel. Peavabrikus, kus Keena töötas, ringlesid selle kohta igasugused kuulujutud, kuid naine ei teinud neist välja. Ta ei uskunud, et abikaasade vaidlus oli südamerabanduse esile kutsunud, ja nii ta ka ühele töökaaslasele ütles. Ta kinnitas viimasele napolisõnaliselt, et härra Coleman pole lihtsalt sedasorti mees. Ta oli südamlilik mees ja pealegi, kui ta oma naist ei armastanud, miks siis tema foto mehe töölaual seisis?

Mingil moel oli see süütu väike kõne härra Colemani kõrvu jõudnud ja järgmisel nädalal otsis mees Keena sööklas üles, uurides ettekäändena, kuidas tal asjad sujuvad.

„Ma teen teid varsti imeliselt jõukaks,“ teatas Keena kelmikalt naeratades, hoides kahe käega plastist kohvitopsi.

„Ma *olengi* juba imeliselt jõukas,“ vastas mees.

Keena ohkas selle peale. „Sellisel juhul olete suures jamas.“

Nicholas naeratas – see oli esimest korda, kui naine nägi teda pärast abikaasa surma naeratamas. Kadunud proua Coleman oli olnud tõeline iludus – blond ja habras, tema välimus oli täielik vastand mehe masiivsele ja tõmmule välimusele. Pärast naise surma oli Nicholas justkui eksinud ja tema ägedus oli muutunud juba legendaarseks. Ta veetis rohkem aega vabrikus kui oma kontoris ja hoidis end tegevuses, ostes kokku teisi vabrikuid, mis täiendasid juba olemasolevat. Nende kuude jooksul kasvasid hüppeliselt nii tema valdused kui ka jõukus ja see pinge oli jätnud oma jälje mehe välimusse. Tema juuksed olid meelekohas halliks läinud ja silmade ümber olid tekkinud varjud. Tema pidevalt uued äritehingud olid vabrikus põhijututeemaks. Mõned ütlesid, et härra Coleman tahab miljardäriks saada. Teised arvasid, et ta tahab äririvaalile ära teha. Kolmandad leidsid, et ta tahab kasvatada oma impeeriumi Ameerika suurimaks, kui ta nii kaua üldse elab. Üksnes Keena paistis teadvat, et halastamatu ärimehes kuvandi taga on üksildane ja leinast kurnatud mees. Teised töötajad võisid ju arvata, et härra Coleman on hävimatu, kuid Keena seda ei uskunud. Nad kohtusid aeg-ajalt juhuslikult liftis või sööklas. Talle meenus eriti üks juhus, kui talle tundus, et mees otsis pilguga just teda. Nicholas sammus kohvitassi käes hoides sirgelt tema laua juurde ja võttis tema ning ta sõbranna Margareti kõrval istet nii iseenesestmõistetavalt, nagu teeksid nad seda igal lõunapausil.

„Kuidas läheb, preili Tulevane Kuulus Moedisainer?“ küsis ta Keenalt kelmikalt naeratades.

Keena naeris ja sõnas mingi tabava vastuse, mainides, et ta andis intervjuu ajakirjale Women's Wear Daily. Kas mees polnud seda siis veel näinud? Margaret jõi kiiresti kohvi lõpuni ja lahkus midagi vabanduseks tuues lauast.

„Kas ma ütlesin midagi valesti?“ küsis Nicholas noorele naisele järele vaadates.

„Enamik töötajaist väldib firma juhtkonna liikmeid nagu tuld,“ selgitas Keena lühidalt.

„Sina ju ei väldi,“ märkis mees.

„Seda küll,“ nõustus Keena. „Aga ma polegi kunagi mõistliku käitumisega hiilanud.“

Nicholas üritas naerupahvakut kohvitassi peita ja võttis suure sõõmu. „Muide, lõigete tegijad kiidavad sind. Nad ütlesid, et sinu juhised on viie aasta jooksul esimesed, mis on selges keeles kirjutatud.“

„See on tõesti ülim kiitus ja loodetavasti järgneb sellele kümne tuhande dollarine palgatõus aastas, mis veenaks mind ka edaspidi nende meele järgi olema,“ vastas naine muiates.

„On sul ikka häbematust,“ lausus mees lustakalt silmi vidutades.

„Asi on mu põselohus,“ vastas naine tehtud tõsidusega.

Mees raputas meeleheidet teeseldes pead. „Parandamatu.“

Keena vaatas meest – nii asjalik ja tõsine oma hallis vestiga äritülikonnas, mis oli pingul tema massiivse ja mehise keha ümber – ja langetas kiiresti pilgu.

Sellest ajast alates saidki nad mõnikord kohvitamiseks kokku. Aeg-ajalt kutsus Nicholas teda välja sööma ja nad vestlesid paljudel teemadel. Ükskord küsis Keena mehelt, kas tal pereliikmeid on, ja mees oli jäiselt vastanud, et see, mis tal perest alles on, ei meeldi talle.

„See teeb ikka veel valu, eks ole?“ küsis naine seejärel vaikselt.

Mees vaatas talle liikumatu näoilmega otsa. „Kuidas, palun?“

Keena vastas talle kaastundliku ja kartmatu pilguga. „Sa igatsed teda.“

Järgneva pika minuti jooksul oleks mees justkui naise sisse vaadanud ja seejärel hakkas vastuseis temas lahutama.

„Ma igatsen teda põrgumoodi,“ tunnistas Nicholas lõpuks ja naeratas vaevumärgatavalt. „Ta oli kõige armsam olevus, keda ma eales kohanud olen, nii seesmiselt kui välimuselt – äärmiselt helde ja tagasihoidlik.“ Ta ohkas sügavalt ja ta näoilme muutus süngeks. „Mõned naised oskavad iga lausunud sõnaga meest maha teha, kuid Misty pani mind end tõelise mehena tundma iga kord, kui minu poole vaatas. Me abiellusime, et päästa mõlema perekonnaäri, kuid me hakkasime teineteist meeletult armastama.“ Nicholas vaatas naisele otsa. „Jah, ma igatsen teda.“